

Народився 21 лютого 1830 року у священничій сім'ї в містечку Залізці Бродовського повіту, де його батько Іван був парохом.

По закінченні у 1845 році першого класу Тернопільської гімназії митрополит Михайло Левицький висилає його на навчання до грецької колегії св. Атаназія в Римі. Після повернення до Галичини у 1856 році Ісидор був рукоположений в сан ієрея та призначений сотрудником при храмі св. Юрія у Львові. У 1857р. митрополит іменує о. Ісидора капеланом для питомців греко-католиків при колегії св. Атаназія в Римі. Там він захищає докторат з богослов'я, а з 1863 року співпрацює в комісії, яка готує матеріали для канонізації священномученика Йосафата. Тоді ж папа Пій IX іменує його своїм дияконом, і на всіх святкових богослужіннях о. Ісидор читає Євангеліє грецькою мовою.

У 1877 році митрополит Йосиф Сембратович відкликає о. Ісидора до Львова і призначає його духівником, а також професором літургичних наук і церковного співу у Львівській Духовній Семінарії. За ініціативою о.Дольницького 23 червня 1885 року митрополит Сильвестр (Сембратович) започатковує у Львівській Духовній Семінарії Братство під назвою "Введення в Храм Пресвятої Богородиці", директором та духівником якого призначає о. Ісидора. Отець-духівник ціллю братства ставить те, "щоб члени його, в часі перебування свого в семінарії, найкращим способом виховувались в дусі побожності, і щоб потім, вийшовши з неї, в світі могли словом і ділом поділитись тим духом з іншими. Подібно як Пречиста Діва Марія під діланням Божої ласки і під наглядом священників приготувлялась до високого достоїнства Божого Материнства, до якого призначило її Боже Провидіння". О. Ісидор також був теж духовним опікуном сестер василіанок.

Значний внесок зробив о. Ісидор у вирішення обрядових питань на Львівському соборі 1891 року. Він написав кілька трактатів, які пізніше Собор прийняв у свої рішення. Він є автором кількох акафістів, служб, гласопіснця, однак напевно вершком його наукової творчості стало видання «Уставу богослужень» (Типика, 1899), який є богослужбовим кодексом для Української Греко-Католицької Церкви.

Так згадують про о. Ісидора його сучасники: «Бо був він – Дзядзьо, о. прелат – людина з казки майже, може радше вічний поет – розсміяний, захоплений, вічно у захваті, у творчій гарячці, запрацьований, добрий, ласкавий, а понад усе вибачливий, а над міру жертвенний, а до неймовірності сердечний, м'який – до того святець, ціле життя своє праведний».

Помер о.Ісидор в загальній opinii святості в цьому ж монастирі 22 березня 1924 року.
Похований на Личаківському кладовищі в гробівуці Крило шан Львівської митрополичої капітули.